

Артур Конан Дойл

«Лев'яча грива»

Хоч як це дивно, але найбільш заплутана і найбільш незвичайна справа з тих, які довелось мені розслідувати на своєму довгому життєвому шляху, випала на мою долю вже тоді, коли я перестав ними цікавитись і пішов на відпочинок. Ця справа сама, так би мовити, постукала в мої двері. Трапилось це після того, як я оселився в своєму будиночку в графстві Суссекс і поринув у спокійне життя на лоні природи, за яким так часто сумував протягом довгих років, проведених у похмурому Лондоні. У цей період добряга Вотсон рідко коли з'являвся на моєму обрії. Вряди-годи він приїжджав до мене на суботу й неділю — ото й усе. Отже, я мушу сам бути власним історіографом. О, коли б Вотсон був тоді зі мною, як би він розмалював той дивовижний випадок і те, як я подолав усі труднощі! А так мені доводиться розповідати по-своєму, звичайними словами про всі свої кроки на важкій дорозі, що вела до розкриття таємниці «Лев'ячої гриви».

Мій будиночок стоїть на південному схилі вапнякових горбів на півдні Англії, і з них відкривається широкий краєвид на Ла-Манш. Тут берегова лінія — суцільна крейдяна круча, з якої

спуститися до води можна тільки довгою звивистою стежкою, стрімкою й ковзкою. Між нижнім краєм стежки й водою лежить смуга рині й гальки завширшки в сотню ярдів, яку море не затоплює навіть під час найбільшого припливу. Проте вздовж берега де-не-де є глибокі закрути й ковбані — гарні плавальні басейни, що кожного припливу наповнюються свіжою водою. Цей чудовий пляж тягнеться на кілька миль в обидва боки і тільки в одному місці переривається невеличкою бухточкою Фулворт, на березі якої розташувалось сільце з такою ж назвою.

Мій будиночок стоїть самотою. Порядкуємо в ньому я і моя стара економка, а в садку — бджоли. Проте за півмилі знаходиться всім відомий підготовчий коледж Гейбла, що належить Гарольдові Стекхерсту. Це чимала будівля, під дахом якої знайшли притулок кілька десятків юнаків, що готувались до різних професій, а також невеличкий штат викладачів. Сам Стекхерст замолоду був неабияким спортсменом, виступав на змаганнях з веслування від свого університету, а нині має славу вченого з багатьох галузей знань. Відколи я оселився на узбережжі, у нас із ним встановилися такі дружні стосунки, що ми вечорами навідували один одного без запрошення.

Наприкінці липня в 1907 році лютував шторм, вітер віяв з південного заходу Ла-Маншу; височенні

хвилі докочувалися аж до підніжжя крейдяної кручі, залишаючи після себе глибокі озерця, коли починався відплив. Того ранку, про який я веду мову, вітер майже вщух і все в природі сяяло чистотою й свіжістю. Працювати за такої гарної погоди було просто неможливо, і я вийшов перед сніданком прогулятися й подихати духмяним повітрям. Я простував стежкою, що вела до стрімкого спуску з крейдяної кручі на пляж. Раптом хтось гукнув мене ззаду; обернувшись, я побачив Гарольда Стекхерста, що махав рукою, весело вітаючи мене.

— Чудовий ранок, містере Холмсе! Я знав, що ви підете гуляти.

— Я бачу, ви зібралися купатись.

— О, знову ви взялися за свої фокуси! — засміявся він, поплескуючи по напхоту напханій кишені. — Так, іду купатись. Макферсон подався рано, я, мабуть, зустріну його на пляжі.

Фіцрой Макферсон викладав природничі науки і був показним, статурним молодиком, життя якого ускладнювалось через хворобу серця, що виникла внаслідок ревматизму. Однак уродився він напрочуд міцним, тож відзначався в усіх спортивних іграх, які не потребували надто важкого фізичного напруження. Купався він і влітку, і взимку, а що я теж люблю поплавати, то часто приєднувався до нього.

Аж тут ми побачили й самого Фіцроя Макферсона. Його голова виткнулась над краєчком кручі в тому місці, де стежка пірнала вниз. Потім він з'явився на весь зріст, хитаючись, немов п'яний. Раптом, судорожно здійнявши руки й жахливо закричавши, він упав долілиць. Ми з Стекхерстом кинулися вперед, — до Макферсона було ярдів із п'ятдесят, — і перевернули його на спину. Він, безперечно, уже конав. Це було видно з його оповитих поволокою запалих очей і страшного сірувато-синього обличчя. На якусь коротку мить в рисах його промайнув проблиск життя, і він прохрипів кілька слів, які можна було сприйняти за пересторогу. Слова ці були уривчасті, нерозбірливі, але останні все-таки я розчув: «...лев'яча грива». Вони були зовсім недоречні й незрозумілі, але звуки, що долинули до моїх вух, я міг витлумачити тільки так, а не якимось інакше. Потім Макферсон напівпідвівся, простяг руки й упав. Він був мертвий.

Мій супутник остовпів від раптового жаху, а в мене всі почуття до краю загострились. І це було дуже до речі, бо враз стало ясно, що ми є свідками якогось незвичайного випадку. На Макферсоні було тільки непромокальне пальто, штани й незашнуровані парусинові черевики. Коли він упав, пальто, накинуте на плечі, сповзло, оголивши тіло. Ми були ошелешені. Спину Макферсона вкривали

темно-червоні смуги — так, наче його жорстоко відшмагали тонким дротяним батогом. Знаряддя, яке залишило сліди цього катування, було, безперечно, дуже еластичним, тому що довгі набряклі смуги обплутували його плечі й боки. По підборіддю текла кров з прокушеної від нестерпного болю губи.

Спотворене обличчя свідчило, що сконав він у страшних муках.

Я стояв навколішки біля тіла, а поряд стовбичив Стекхерст. Раптом на нас упала чиясь тінь, і ми, підвівши очі, побачили, що це підійшов Йен Мердок. Мердок викладав у школі математику. Це був високий на зріст, худорлявий брюнет, такий мовчазний і відлюдкуватий, що не було нікого, хто б міг назвати себе його другом. Він, здавалося, витав у якихось вищих сферах ірраціональних чисел та конічних перерізів і майже зовсім не цікавився повсякденним життям. Учні ставились до нього як до дивака, і він міг би перетворитись у них на посміховисько, якби в його крові не було якоїсь невідомої чужоземної домішки, що прозирала не тільки в його чорних, як вугілля, очах та смаглявому обличчі, а й у раптових вибухах гніву, які не можна було назвати інакше, як дикими. Одного разу, коли до нього, гавкаючи, причепилося собача Макферсона, Мердок схопив його й викинув у вікно, розбивши шибку; за такий вчинок